

Panium – Numărul Patru

O alianță

Jeff Pippenger

2025-03-04

În istoria Paniumului s-a încheiat o alianță între Antioh cel Mare și Filip al Macedoniei. Lupta a fost purtată în mod direct de Antioh împotriva copilului Ptolemeu al V-lea, iar Filip a contribuit în sensul că războiul său în alte părți ale regatului a împiedicat alte armate să vină în ajutorul copilului-rege al Egiptului. Aceasta înseamnă că Putin, împăratul final al miazăzii — prefigurat de copilul-rege al Egiptului (copil însemnând, din punct de vedere profetic, ultima generație) — este înfrânt de Trump, reprezentat prin Antioh cel Mare, care l-a învins pe Ptolemeu al V-lea la Panium, după cum și Reagan a învins URSS în 1989.

Filip înseamnă „iubitor de cai”, iar „caii” simbolizează atât puterea militară, cât și pe cea economică. Caii trag carele și sunt călăriți de soldați, iar caii transportă, de asemenea, mărfurile la piață. „Caii” sunt un simbol al „carelor, corăbiilor și călăreților”, care constituie simbolul principal al Statelor Unite în relația sa de intermediar cu împăratul de la miazănoapte, așa cum este prezentată în versetul patruzeci.

Aliatul lui Trump are două tipificări în Filip al Macedoniei și Irod Filip Tetrarhul. Fie că este vorba despre Irod Filip sau despre Filip al Macedoniei, simbolul identifică pe unul care iubește puterea ce îi este furnizată de Cezar sau de Antioh, respectiv. Filip iubește caii, iar unul dintre acești Filip era din Macedonia, care deținea un rol central și fundamental în împărăția lui Alexandru cel Mare.

Era patria sa, regatul pe care l-a moștenit de la tatăl său, Filip al II-lea, și rampa de lansare a vastului său imperiu. Situată în partea de nord a Greciei, Macedonia se distingea ca nucleul politic și militar în care Alexandru s-a născut (în Pella, 356 î.Hr.) și a fost crescut și a furnizat resursele inițiale, forța de muncă și structura organizatorică ce au alimentat cuceririle sale. În esență, Macedonia era nucleul regatului lui Alexandru — punctul lui de plecare, motorul militar și regiunea care i-a ancorat identitatea de rege macedonean, chiar și pe măsură ce imperiul său se extindea cu mult dincolo de hotarele ei.

Macedon reprezintă zona de nord a împărăției împărțite în patru a lui Alexandru. Astfel, unul dintre Filipi este Tetrarhul, adică „a patra parte”, iar celălalt Filip este „o pătrime” din cele patru vânturi ale fostului imperiu al lui Alexandru.

Irod reprezintă pe acela care respinge legământul. Esau, linia de sânge care duce la Irod, și-a lepădat dreptul de întâi născut. Chiar de la începutul istoriei unui popor ales al legământului, Esau devine un simbol al celor care resping legământul pe care Hristos a murit ca să-l întărească. Chiar în punctul în care Dumnezeu urma să-și extindă poporul ales al legământului în douăsprezece seminții, Esau s-a răzvrătit. La sfârșitul Israelului antic, când la cruce iudeii au pretins că nu au „alt împărat decât pe Cezarul”, națiunea iudaică a devenit la sfârșit simbolul care fusese preînchipuit de Esau la început. Arborele genealogic al lui Irod este alcătuit din linia de sânge a lui Esau și a

iudeilor, o linie de sânge simbolizată de un călcător de legământ răzvrătit la început și de un popor al legământului răzvrătit la sfârșit.

எரோது மகான் யோசேப்பையும் மரியாளையும் பதெலகமேக்க கொண்டுவந்த வரிகளவை விதித்தான்; மலேயும், அவனடயை மூன்று மகன்களில் ஒருவனான, எரோது மகானின் மகன் எரோது அந்திப்பா, சிலுவையின் காலத்தில் ஆட்சி செய்தான். கிறிஸ்தவின் பிறப்பிலிருந்து அவரது மரணம் வரை உள்ள அவரது வாழ்வுக்காலம், அடயாளரீதியாக எரோதுவின் சுடம்பத்தால் பிரதிநிதித்தவப்படத்தப்புகிறது; இவ்வாறு, அந்த வரலாறு தரேந்தடெக்கப்பட்ட ஜனங்களின் தரிசனக்காலமாக அடயாளப்படத்தப்புகிறது—யூதர்கள் பரெம்பாலும் ஒருபோதும் உணராத ஒரு தரிசனம்.

Irod cel Mare a ucis copiii ca răspuns la nașterea lui Isus, repetând astfel istoria nașterii lui Moise, când Egiptul ucidea copii. Primul măcel al copiilor a fost o încercare de a-l ucide pe alesul așteptat, iar ultimul măcel al copiilor a fost din nou o încercare de a-l ucide pe alesul așteptat. Cei o sută patruzeci și patru de mii cântă cântarea lui Moise și a Mielului, iar din punct de vedere profetic o „cântare” reprezintă o experiență. Cei o sută patruzeci și patru de mii trăiesc într-o perioadă care posedă experiențe paralele. Una dintre aceste paralele a sosit la 22 ianuarie 1973, printr-o hotărâre a Curții Supreme care a permis avorturile în SUA. În următorii patruzeci și nouă de ani, aproximativ 66 de milioane de potențiali candidați pentru a fi printre cei o sută patruzeci și patru de mii au fost măcelăriți prin avort sancționat la nivel federal.

Puterea simbolizează tăria militară:

Iar fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca picioarele unui urs, iar gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare stăpânire. Apocalipsa 13:2.

Balaurul, care este Roma păgână, a oferit trei lucruri papalității, și anume „puterea lui, și scaunul lui, și o mare autoritate”. În versetul doisprezece, SUA, fiara pământului, este reprezentată ca exercitând toată „puterea” fiarei de dinaintea ei. Totuși, cuvântul „putere” din versetul doi este un cuvânt grecesc diferit de cuvântul tradus prin „putere” în versetul doisprezece. În versetul doi, „putere” este G1722: în fața lui (literal sau figurat): în prezența (vederea) lui.

Cuvântul „putere” din versetul doisprezece este un cuvânt grecesc diferit.

Și exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Apocalipsa 13:12.

აქ სიტყვა „power“ G1832 ნიშნავს: (შესაძლებლობის აზრით) პრივილეგიას, ანუ დელეგირებულ გავლენას: ავტორიტეტს, იურისდიქციას, თავისუფლებას, ძალაუფლებას, უფლებას, ძალას. მეთორმეტე მუხლში სიტყვა „power“ მიუთითებს, რომ მიწის მხეცი ზღვის მხეცის დელეგირებული ავტორიტეტია — აშშ ზღვის მხეცის წარმომადგენლობითი პროქსია. აშშ ახორციელებს პირველი მხეცის მთელ დელეგირებულ ავტორიტეტს. მეორე მუხლში წარმართული რომი პაპობას სამ რამეს

აძლევს. კლოვისმა 496 წელს, ტოლბიაკის ბრძოლაში, პაპობას თავისი სამხედრო და ეკონომიკური ძლიერება მისცა. კონსტანტინემ 330 წელს იმპერიის „ტახტი“ დათმო, ხოლო იუსტინიანემ 533 წლის დეკრეტით პაპი ერეტიკოსთა შემსწორებლად და ეკლესიათა მეთაურად განსაზღვრა. კლოვისი 496 წელს რეიგანს 1989 წელს განასახიერებს. რეიგანი ტრამპს განასახიერებს.

Potrivit lui Grigore de Tours (care scria aproape un secol mai târziu), Clovis pierdea bătălia și, în disperare, a chemat în ajutor pe Dumnezeu catolic. Soția sa, Clotilda, era o prințesă burgundă catolică, care îl îndemna să se convertească de la păgânism. Clovis a jurat că, dacă va câștiga, va îmbrățișa catolicismul. Soarta luptei s-a schimbat — fie prin intervenție divină, fie prin strategie militară — iar Clovis i-a învins pe alamani, ucigându-l pe regele lor și risipindu-le oștile. Credincios jurământului său, s-a convertit la catolicism și a fost botezat, potrivit tradiției, în ziua de Crăciun a anului 496, la Reims, de episcopul Remigius (Sf. Remi).

Konvertirea sa a marcat un punct de cotitură, făcându-l pe Clovis primul rege catolic dintre conducătorii germanici (spre deosebire de vizigoții sau ostrogoții creștini arieni). Aceasta i-a aliniat pe franci cu Biserica Romei, câștigându-i sprijinul populației galo-romane și al papalității. Botezul lui Clovis este adesea privit ca „nașterea Franței” ca națiune catolică, deosebind-o de celelalte regate barbare care aderau la arianism sau la păgânism. Din acest motiv, catolicismul se referă la Franța ca la „întâiul născut al Bisericii Catolice”, precum și ca la „fiica cea mare a Bisericii Catolice”.

Lorsque Clovis devint, en 496, la première puissance mandataire de la papauté, il préfigura Reagan, qui devint cette puissance mandataire en 1989. Dans l’histoire de Reagan et du pape Jean-Paul II, une alliance secrète fut formée dans le but d’abattre le roi du sud. De 1798 jusqu’à la loi du dimanche, la prostituée de Tyr est cachée, et elle est cette même prostituée qui fait remonter ses origines à la Macédoine, le royaume le plus septentrional. Elle est le roi du nord, caché prophétiquement, tout en continuant de professer son infaillibilité.

Papa reprezintă, de asemenea, „pe cei ce părăsesc legământul”, care, deși ascunși în mod profetic de-a lungul celor trei războaie prin procură, vor ieși în cele din urmă la iveală în istoria Bătăliei de la Panium. În tranziția de la Roma imperială la Roma papală, Daniel identifică momentul în care Roma păgână ajungea la sfârșitul timpului ei ca a patra împărăție a profeției biblice.

Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni, se va întoarce și se va mânia împotriva legământului celui sfânt; așa va face: ba încă se va întoarce și se va înțelege cu cei ce părăsesc legământul cel sfânt. Daniel 11:30.

În expresia „cei ce părăsesc legământul cel sfânt” este vorba despre biserica catolică. Cei care părăsesc legământul sunt biserica îngăduitoare a Pergamului din descoperirile lui Ioan, care, potrivit lui Pavel, avea să cadă înainte ca omul fărădelegii să fie descoperit. Catolicismul îi reprezintă pe aceia care au părăsit legământul, după cum arată atacul adus împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, precum și împotriva Sabatului zilei a șaptea, amândouă fiind supuse unor atacuri progresive începând din vremea lui Constantin. Mai devreme, în capitolul unsprezece, este de asemenea menționat „legământul”.

Și inima amânduror acestor împărați va fi să facă rău, și vor grăi minciuni la aceeași masă; dar nu va izbuti, căci sfârșitul va fi tot la vremea hotărâtă. Apoi se va întoarce în țara sa cu mari bogății; și inima lui va fi împotriva legământului celui sfânt; și va săvârși mari isprăvi, apoi se va întoarce în țara sa. La vremea hotărâtă se va întoarce și va veni spre miazăzi; dar nu va mai fi ca mai înainte, nici ca mai pe urmă. Daniel 11:27–29.

În aceste versete, „el” se întoarce în țara sa, iar apoi, mai târziu, se întoarce din nou în țara sa. Cele două întoarceri reprezintă două biruințe care au fost urmate apoi de o „întoarcere” triumfală în cetatea Romei. Prima a fost Bătălia de la Actium din anul 31 î.Hr., împotriva lui Antoniu și Cleopatra, iar a doua a avut loc după distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. „Vremea hotărâtă” din aceste versete este anul 330, care indică încheierea „vremii” profetice din versetul douăzeci și patru, ce echivalează cu trei sute șaiszeci de ani.

Cei doi împărați care rostesc minciuni la aceeași masă fac aceasta înainte de „vremea hotărâtă”, „căci sfârșitul va fi încă la vremea hotărâtă”. O întrebare care ar trebui luată în considerare este ce înseamnă versetul când spune: „Apoi se va întoarce în țara sa cu mari bogății”? Înseamnă aceasta că, la vremea hotărâtă, atunci se va întoarce; sau înseamnă că, odată ce cei doi spun minciuni la masă, atunci se va întoarce și, prin urmare, întoarcerea are loc înainte de vremea hotărâtă.

Ուրիա Սմիթը երկու վերադարձները նույնացնում է մ.թ.ա. 31 և մ.թ. 70 թվականների հետ, ինչը ներկայացնում է մի պատմություն մինչև 330 թվականը, որը նշանակված ժամանակն է: Սմիթը նաև նշում է, որ քսանիններորդ համարի «վերադարձը» 330 թվականից հետո է, և որ այն հաջողությամբ չի պսակվում, ինչպես Ակտիումի և Երուսաղեմի ճակատամարտերից հետո եղած վերադարձները: Սրա իմաստն այն է, որ նշանակված ժամանակից առաջ տեղի է ունենում մի հանդիպում, որտեղ սուտեր են ասվում, և դրան հաջորդում է, որ այդ սուտերն ասող երկու թագավորներից մեկը մեծ հարստություններով վերադառնում է, ապա հակադրվում է սուրբ ուխտին, մեծ գործեր է կատարում և վերադառնում է 330 թվականին, որը նշանակված ժամանակն է:

Apoi atacă miazăziua, dar aceasta va fi diferită de Bătălia de la Actium sau de distrugerea Ierusalimului. Istoria anului 70 d.Hr., din versete, înfățișează sfârșitul poporului ales al legământului lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat prin „legământul sfânt” în pasaj. În versetul treizeci, Roma păgână este în înțelegere cu aceia care părăsesc legământul sfânt. Anul 70 d.Hr. a fost chiar sfârșitul Israelului literal antic ca popor al legământului lui Dumnezeu, iar versetul treizeci identifică istoria de la patru secole după anul 70 d.Hr. Cei care părăsesc legământul, în istoria reprezentată în versetul treizeci, sunt aceia care au părăsit legământul încheiat de Dumnezeu cu poporul Său creștin. Roma papală este biserica reprezentată ca aceia care părăsesc legământul sfânt în versetul treizeci.

Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va întrista, se va întoarce și se va mânia împotriva legământului celui sfânt; așa va face: ba încă se va întoarce și se va înțelege cu cei ce părăsesc legământul cel sfânt. Daniel 11:30.

Versul douăzeci și nouă ne aduce la anul 330, care era vremea hotărâtă, împlinită prin mutarea de către Constantin a cetății-capitală la Constantinopol. La acel semn de hotar, Roma păgână urma să

fie atrasă într-un război dinspre miazăzi care nu avea să fie încununat de succes, așa cum fuseseră Actium și Ierusalimul. Apoi, în versetul treizeci, Roma păgână este atacată de Genseric, care și-a lansat războiul naval din Chitim, cunoscut astăzi sub numele de Cartagina. Acest război împotriva Romei păgâne a fost, de asemenea, reprezentat ca a doua trâmbiță dintre cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsei. Primele patru dintre acele puteri ale trâmbițelor au adus Roma de Apus la sfârșit până în anul 476. Dintre acele prime patru trâmbițe, a doua trâmbiță, care este corăbiile din Chitim, a fost cea mai aspră, căci Genseric a preluat controlul mărilor, iar bogăția Imperiului s-a secătuit.

Lovit și mâhnit de corăbiile din Chitim, el se întoarce și se mânie împotriva legământului celui sfânt. Aceasta s-a împlinit în istoria care a condus la împuternicirea papalității în 538, printr-un război împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. După aceea, el se întoarce și are „înțelegere cu cei ce părăsesc legământul cel sfânt”. Acea interacțiune dintre Roma păgână și Roma papală s-a împlinit în 533, prin decretul lui Iustinian. Versetul următor, versetul treizeci și unu, continuă apoi arătând cum Roma păgână a fost „mâhnită”. În 2 Tesaloniceni, Pavel învață că Roma păgână a „împiedicat” papalitatea să preia controlul în 538. După ce este mâhnit de un atac venit de pe mări, care ruinează economia împărăției, el se mânie împotriva legământului celui sfânt, apoi are înțelegere cu cei care părăsesc legământul. În versetele următoare, „brațe”, care reprezintă puterea dată papalității în 496 de către Clovis, se ridică și pângăresc sanctuarul tăriei, care în istorie a reprezentat cetatea Romei, iar apoi Roma păgână avea să înlăture religia păgânismului (jertfa necurmată) din ținut și să o înlocuiască cu catolicismul, iar apoi așază papalitatea pe tron în 538.

Atunci când papalitatea a fost investită cu putere în 538, ea a oferit atât o mărturie profetică, cât și o mărturie istorică, reprezentate în versetele pe care le avem în vedere. Anul 538 este prefigurat de anul 31 î.Hr. și de Bătălia de la Actium. În Daniel capitolul opt, versetul nouă, Roma păgână avea să cucerească trei obstacole geografice pentru a lua tronul pământului. Primul a fost Siria, la răsărit, apoi Iuda și Ierusalimul, urmate de Egipt la Bătălia de la Actium. Și Roma papală avea să aibă trei coarne smulse, dintre care al treilea au fost goții, care au fost izgoniți din cetatea Romei în 538. Roma păgână și Roma papală oferă două mărturii care identifică faptul că Bătălia de la Actium corespunde cu 538, iar 538 ilustrează legea duminicală din Statele Unite ale Americii, când Roma modernă domnește în mod suprem până la închiderea timpului de probă.

Am încheiat o prezentare generală a versetelor douăzeci și șapte până la treizeci și unu.

În articolul următor, ne vom concentra asupra acestor versete și vom începe lucrarea de corelare a pasajului cu istoria versetelor unsprezece până la cincisprezece.